

Arrest

nr. 107 352 van 25 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 14 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest nr. X van 10 juni 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 4 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

1. De Raad merkt op dat de dochter van verzoekers op 11 juni 2013 meerderjarig werd waardoor zijzelf geacht wordt over de vereiste procesbekwaamheid te beschikken. De verzoekende partijen kunnen niet langer als wettelijke vertegenwoordigers optreden voor V. A. en hebben bijgevolg niet de hoedanigheid om de bestreden beslissing in naam van hun thans meerderjarige dochter aan te vechten.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekers werd ingesteld in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter V. A.

2. De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “*synthesememorie*” in. Artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (§ 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen synthesememorie *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme synthesememorie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een synthesememorie neer te leggen.

2. De verzoekende partijen hernemen in casu in hun *“synthesememorie”* integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift.

3.1. Ter terechtzitting betwisten verzoekers in de eerste plaats de noodzaak van de heropening der debatten om een standpunt in te nemen over de vraag of de ingediende synthesememorie voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers zijn van mening dat de problematiek met betrekking tot de synthesememorie niet van openbare orde is waardoor de Raad deze niet ambtshalve kan opwerpen en de debatten evenmin mocht heropenen.

3.2. De Raad wijst erop dat thans het belang bij het beroep ter discussie staat, gelet op de sanctie die is opgenomen in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet. Het probleem van het belang bij het annulatieberoep raakt de openbare orde, het wordt ambtshalve door de Raad onderzocht en het mag in elk stadium van de procedure worden aangevoerd (RvS 21 juni 2010, nr. 205.531). Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij menen dat de Raad onderhavige problematiek niet ambtshalve zou kunnen opwerpen. De rechten van verdediging verzetten zich dan weer tegen de verwerping van een beroep op grond van een ambtshalve middel waarover geen enkel debat werd gevoerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Van zodra de Raad deze problematiek ambtshalve opwerpt, is hij dus verplicht de debatten te heropenen met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging van de verzoekende partijen.

3.3. Verzoekers stellen verder dat de termijn van 8 dagen waarbinnen moet worden gereageerd op de kennisgeving van de griffie te kort is waardoor men volgens hen soms verplicht is te antwoorden dat men een synthesememorie wenst in te dienen en men dan binnen *“een tweede termijn van 7 dagen”* vaststelt dat men zich kan beperken tot een herhaling van de middelen uit het verzoekschrift. Tevens beweren verzoekers dat de oorspronkelijke kennisgeving van de griffie waarbij aan de verzoekende partijen werd gevraagd of zij een synthesememorie wensten in te dienen onduidelijk was en dat hieruit kon worden begrepen dat bij het niet-indienen van een synthesememorie de afwezigheid van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

3.4. De Raad merkt op dat verzoekers het oneens zijn met de wettelijk vastgelegde termijnen. Dergelijke kritiek op de wet valt echter buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad. De Raad stelt overigens vast dat de termijn van 8 dagen waarbinnen een antwoord moet worden geformuleerd op de kennisgeving van de griffie en de termijn van 15 dagen vanaf deze kennisgeving om de synthesememorie in te dienen in casu werden gerespecteerd, waardoor verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek. De vraag rijst echter of de ingediende memorie, die geen samenvatting van de middelen bevat, voldoet aan de wettelijke vereisten ter zake. Wat de inhoud van de oorspronkelijke kennisgeving van de griffie betreft, wijst de Raad erop dat een selectieve lezing van het schrijven van de griffie onmogelijk aanleiding kan geven tot een interpretatie die niet strookt met de duidelijke bepalingen van de wet. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat het de zaak is van de advocaat en diens cliënt om uit te maken hoe de belangen van deze laatste het best gediend worden en ontslaan de korte termijnen en de eventuele onduidelijkheid van de kennisgeving de verzoekende partij niet van de wettelijke verplichting om in de synthesememorie minstens een samenvatting van de middelen op te nemen.

3.5. Vervolgens menen verzoekers dat uit de term synthesememorie zelf en uit de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de synthesememorie uit het (oude) artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, waarbij *“alles op een rijtje”* moest worden gezet, kan worden afgeleid dat er niet noodzakelijk een verschil moet zijn tussen het inleidend verzoekschrift en de synthesememorie. Volgens verzoekers is een synthese trouwens een resultante van these en antithese en kan de samenvatting, zeker als er geen nota met opmerkingen werd neergelegd, bestaan in een herhaling van de these, namelijk de middelen zoals zij in het verzoekschrift werden opgenomen. Verzoekers stellen dat *“herhalen”* volgens de definitie uit het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal trouwens onder het begrip *“samenvatten”* valt. Verder beweren verzoekers dat het niet de bedoeling was van de

wetgever om met artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van een samenvatting te sanctioneren, maar enkel de niet-naleving van de termijnen.

3.6. De Raad stipt aan dat de definitie van de synthesesemorie die destijds door het vernietigde artikel 44, 3° van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, namelijk *“een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”*, onmogelijk kan worden gelijkgesteld met definitie van de synthesesemorie uit het huidige artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft er uitdrukkelijk voor gekozen om aan de huidige synthesesemorie een andere invulling te geven, namelijk een memorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Bijgevolg kan de rechtspraak van de Raad van State die betrekking heeft op de synthesesemorie volgens de oude definitie niet worden gehanteerd ter interpretatie van de huidige wet. De uiteenzetting van verzoekers waarbij zij beweren dat een synthese als resultante van these en antithese kan bestaan uit een loutere herhaling van de these, druist in tegen de logica van het dialectisch proces. De synthese is immers per definitie een ‘nieuwe’ eenheid waarin de these en de antithese worden verzoend. Op grond van de betekenis van het woord *“samenvatten”* uit het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal kan, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, niet worden besloten dat een loutere reproductie van het verzoekschrift als een samenvatting kan worden beschouwd. Zowel uit de betekenis van het woord *“samenvatten”*, namelijk *“1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]”* als uit de betekenis van het woord *“samenvatting: 1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]”* blijkt dat de verkorte weergave of verkorte herhaling doorslaggevend is, waardoor een loutere reproductie niet kan volstaan.

“Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad (...) onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.” Uit deze zinsnede uit artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de sanctie enkel zou kunnen worden toegepast als de verzoekende partij binnen de termijn van 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie geen synthesesemorie heeft neergelegd en dat deze niet zou kunnen worden toegepast indien de verzoekende partij binnen de 15 dagen een memorie indient, die niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De Raad stelt vast dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn opdat hij, conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesesemorie.

3.7. Verzoekers puren ook een argument uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet. Het feit dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift worden uiteengezet, dwingt hen ertoe, zo opperen verzoekers, om de middelen in de synthesesemorie te herhalen om te vermijden dat de Raad met bepaalde middelen geen rekening zou houden. Volgens verzoekers komt de huidige interpretatie van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet neer op een schending van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) omdat de Raad, indien de middelen dienen te worden samengevat, enkel rekening mag houden met de ‘verkorte versie’ van de middelen waardoor de verzoekende partij enkel de keuze heeft tussen het niet-indienen van een synthesesemorie of het amputeren van een deel van haar middelen die in haar verzoekschrift werden uiteengezet.

3.8. In artikel 39/60 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat door de partijen *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*. Waar verzoekers beweren dat zij gedwongen worden om hun middelen in hun synthesesemorie te herhalen om te vermijden dat de Raad met bepaalde middelen geen rekening zou houden, benadrukt de Raad dat de neerlegging van een synthesesemorie conform artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet facultatief is, waarbij de verzoekende partij desgevallend kennis kan geven van haar wens om geen synthesesemorie neer te leggen, waarna de procedure conform artikel 39/81, achtste lid van de vreemdelingenwet, wordt voortgezet en de middelen uit het inleidend verzoekschrift in hun oorspronkelijke vorm zullen worden behandeld. Verzoekers maken in casu geenszins aannemelijk dat hun rechten van verdediging met voeten zouden worden getreden of dat hun recht op een eerlijk proces uit artikel 6 van het EVRM zou worden geschonden omdat de Raad enkel rekening zou mogen houden met de ‘verkorte versie’ van hun middelen. Er werd immers vastgesteld dat verzoekers geen ‘verkorte versie’ van hun middelen in hun memorie hadden opgenomen, doch zich beperkten tot een integrale reproductie van hun inleidend verzoekschrift.

3.9. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoekers in hun synthesesmemorie niet alleen het enig middel uit hun inleidend verzoekschrift integraal hernemen maar hieraan ook een aantal paragrafen toevoegen (synthesesmemorie, p. 7), poneren verzoekers ter terechtzitting dat een uitbreiding van een middel geen schending inhoudt van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3.10. De Raad wijst erop dat in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dat voorschrijft dat in de synthesesmemorie alle aangevoerde middelen moeten worden samengevat bezwaarlijk kan worden gelezen dat een aanvulling van het middel in het kader van de synthesesmemorie toegelaten zou zijn. Er kan niet worden ingezien hoe het verbod uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet om andere middelen aan te voeren dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet, het mogelijk zou maken om een aangevoerd middel in de synthesesmemorie uit te breiden. Bovendien merkt de Raad op dat de aanvullende paragrafen in de synthesesmemorie onmogelijk kunnen worden beschouwd als een schriftelijke repliek op de nota met opmerkingen en verzoekers nergens verduidelijken waarom zij de erin opgenomen rechtspraak van de Raad van 2012 niet reeds in hun inleidend verzoekschrift hadden kunnen opnemen.

3.11. Verzoekers wensen tenslotte dat de Raad een prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof aangaande de compatibiliteit van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoekers formuleren hun vraag als volgt: *“Schendt artikel 39/81, vijfde en zesde lid de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de verzoekende partij die geen synthesesmemorie indient en daarvan tijdig kennis geeft haar belang behoudt, terwijl de verzoekende partij die tijdig een synthesesmemorie indient met tijdige kennisgeving haar belang verliest indien de initiële middelen integraal worden hernomen ?”*.

3.12. Op de wens van verzoekers om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State, gezien artikel 26, § 2, 2°, 2de lid van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof, bepaalt dat *“Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, (is niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen)(...), wanneer het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”*

3.13. De vaststelling dringt zich op dat de wettekst enkel spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de synthesesmemorie die verzoekers hebben ingediend geen samenvatting van de middelen bevat.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN